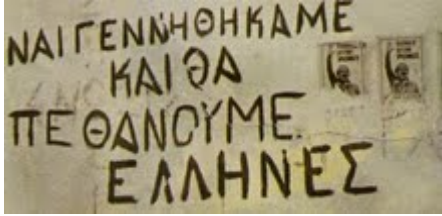

18 Αυγούστου 2014

Κύπρος. Πως σχεδιάζουν την έξωση του Ελληνισμού από το νησί

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

του Δημήτρη Κωνσταντακόπουλου*

Δυόμισυ χιλιάδες χρόνια αφότου οι αρχαίοι Έλληνες θεμελίωσαν πάνω στη Σεισάχθεια τη διαγραφή των χρεών των φτωχών, τη δημοκρατία, και ο Θουκυδίδης την όριζε ως «το των πλειόνων κράτος», παρολίγον εμείς οι Νεοέλληνες να γίνουμε, με το σχέδιο Ανάν στην Κύπρο πριν 10 χρόνια, οι πρώτοι διεθνώς που θα καταργούσαμε αυτοβούλως το δημοκρατικό πολίτευμα στην Κύπρο, ξανακάνοντάς την μόνη μας και με χειρότερους όρους αποικία! Το σχέδιο Ανάν εξίσωνε την ελληνοκυπριακή πλειοψηφία (82%) με την τουρκοκυπριακή μειοψηφία (18%) και τα δύο αντίστοιχα κρατίδιά τους και, στη συνέχεια, για να σχηματίζεται πλειοψηφία και να παίρνονται οι αποφάσεις, προέβλεπε τον διορισμό από τον Κόφι Ανάν (ούτε καν το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ) σειράς ξένων δικαστών και αξιωματούχων που θα έπαιρναν ουσιαστικά τις αποφάσεις του νέου κράτους σε όλα τα επίπεδα, δεδομένης της δυσκολίας συνεννόησης Ελλήνων και Τούρκων. Θα εξέλεγαν δε και τους διαδόχους τους!

Με δύο λόγια, εν ονόματι της άρσης της διχοτόμησης και της ανατροπής των δεδομένων του 1974, προβλεπόταν, κατά τρόπο που θα ζήλευε ο Κάφκα, ένα είδος διευθέτησης που είχε όλα τα μειονεκτήματα και κανένα από τα πλεονεκτήματα της διχοτόμησης. Όχι μόνο δεν αποκαθίστατο η κυριαρχία της Κυπριακής Δημοκρατίας σε όλο το νησί, αλλά περιοριζόταν η κυριαρχία της και στη σήμερα ελεύθερη επικράτεια της Κύπρου. Η Δημοκρατία υποβιβαζόταν σε κρατίδιο περιορισμένων δικαιωμάτων, υποκείμενο σε σειρά από τρόικες ξένων, που θα διορίζονταν ανάλογα με τα συμφέροντα και τις υποδείξεις Βρετανίας και ΗΠΑ (και του Ισραήλ δια της επιρροής του στη διπλωματία των δύο αυτών χωρών). Καταργούνταν η διάκριση της νομοθετικής, δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας. Με άλλα λόγια, το σχέδιο Ανάν επιχειρούσε να πάρει από τους κατοίκους της Κύπρου, με τη δική τους θέληση, το δικαίωμα να κυβερνάνε τον τόπο τους και να ξανακάνει το νησί αποικία της Αυτοκρατορίας (και όχι της Τουρκίας).

Γι' αυτό και ήταν τελείως δικαιολογημένος ο κορυφαίος Έλληνας συνταγματολόγος Δημήτρης Τσάτσος που χαρακτήρισε το σχέδιο Ανάν «σχέδιο παράφρονος», αλλά και ο συνάδελφός του Βαγγέλης Βενιζέλος που δήλωσε ότι μπορεί «να ξετινάξει» κανείς αυτό το σχέδιο σε «δύο λεπτά, από πλευράς ευρωπαϊκού, συνταγματικού και διεθνούς δικαίου». Το γεγονός ότι, αφού έκαναν αυτές τις διαπιστώσεις, και ο Τσάτσος και ο Βενιζέλος πρότειναν στους Κυπρίους να ψηφίσουν το εξωφρενικό τερατούργημα, μαρτυρά την απίστευτη υποτέλεια, τη δουλοφροσύνη απέναντι στους ξένους την ελληνικής πνευματικής και πολιτικής ηγεσίας. Η έλλειψη αξιοπρέπειας που τις χαρακτηρίζει μπορεί να συγκριθεί μόνο με την έννοια του απείρου.

Αν αυτό το σχέδιο εφαρμοζόταν, αν ένα αντίστοιχο σχέδιο εφαρμοσθεί αύριο,

όπως προβλέπει το ανακοινωθέν Αναστασιάδη-Έρογλου, αυτό σημαίνει ότι οι Έλληνες της Κύπρου θα στερηθούν της προστασίας ενός κανονικού κράτους, θα αποποιηθούν οικειοθελώς του δικαιώματός τους να κυβερνάνε το νησί και θα οδηγηθούν, σε συνδυασμό με τις ήδη δρώσες οικονομικές δυνάμεις, στη σταδιακή μετανάστευση από την Κύπρο. Όσοι μένουν στο νησί θα γίνουν όμηροι για να ελέγχεται και η Ελλάδα από τις δυνάμεις που θα ελέγχουν την Κύπρο.

Το νησί της Αφροδίτης θα μεταβληθεί σε προκεχωρημένο φυλάκιο της «Αυτοκρατορίας», «αεθνικό» Γιβραλτάρ και Σιγκαπούρη μαζί. Μια τέτοια λύση δεν θα βοηθήσει τα οικονομικά των Ελλήνων, θα τα αποτελειώσει. Πρώτον, γιατί το κεφάλαιο απεχθάνεται περιοχές μπερδεμένης κυριαρχίας και συγκρούσεων. Δεύτερον, γιατί οι δυνάμεις που θα κυριαρχούν και θα κυβερνούν την Κύπρο θα έχουν τεράστιο συμφέρον να καταστρέψουν οικονομικά τους Έλληνες κατοίκους της για να τους αναγκάσουν να φύγουν από το νησί, παίρνοντας μαζί τους και την αξίωση να το κυβερνάνε! Σε αντίθεση με προηγούμενες ιστορικές εποχές, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης και των μαζικών μεταναστεύσεων λαών, το Γένος δεν επιβιώνει χωρίς Κράτος!

Το γεγονός ότι ένα τέτοιο σχέδιο έγινε αποδεκτό από τη συντριπτική πλειοψηφία του κυπριακού και ελλαδικού πολιτικού προσωπικού και συνολικά της ελληνικής άρχουσας τάξης και στα δύο κράτη, αποδεικνύει τον βαθύ εκφυλισμό της. Δεν ξέρουμε αν υπάρχουν άλλα κράτη στην Ευρώπη με τέτοιο βαθμό εκφυλισμού της ηγεσίας τους. Εκ των υστέρων βέβαια πολλοί εμφανίζονται οπαδοί του Όχι, τότε όμως ήταν ελάχιστοι όσοι τάχθηκαν καθαρά εναντίον.

Το σχέδιο Ανάν δεν ήταν ένα τυχαίο σχέδιο ρύθμισης του κυπριακού. Ήταν μια από τις σοβαρότερες προσπάθειες που ανελήφθησαν παγκοσμίως στην κατεύθυνση της σταδιακής κατάργησης των εθνών-κρατών και της δημοκρατίας από μια «ολοκληρωτική Αυτοκρατορία της Παγκοσμιοποίησης», που επιχειρεί να επιβληθεί σε όλη την ανθρωπότητα, μετά την κατάρρευση-αυτοκτονία της ΕΣΣΔ.

Είναι η ίδια κατεύθυνση που οδήγησε, μερικά χρόνια αργότερα και με τους ίδιους πρωταγωνιστές (Γ. Παπανδρέου και Νίκος Αναστασιάδης) στην επίθεση, με οικονομικές αυτή τη φορά μεθόδους, κατά της κυριαρχίας της Ελλάδας και της Κύπρου, επιβάλλοντας τη νεοαποικιοκρατία των Μνημονίων και των Δανειακών, των οποίων το σχέδιο Ανάν ήταν, από μια άποψη, «γεωπολιτικός προπομπός». Αυτό που οι δυνάμεις πίσω από τον Γιώργο Παπανδρέου δεν μπόρεσαν να κάνουν στην Κύπρο, το 2004, λόγω του δημοψηφίσματος που είχε προβλεφθεί, την κατάλυση δηλαδή του κυπριακού κράτους, το πέτυχαν τελικά σε πολύ μεγάλο βαθμό στην ίδια την Ελλάδα, με Πρωθυπουργό τον Γιώργο Παπανδρέου, το 2010 και στην Κύπρο με Πρόεδρο τον Αναστασιάδη, το 2013, την σχεδόν κατάλυση δηλαδή της

κυριαρχίας και ανεξαρτησίας του ελλαδικού και εν συνεχεία του κυπριακού κράτους. Και φυσικά της δημοκρατίας, αφού οι βασικές αποφάσεις για την οικονομική και κοινωνική πολιτική των δύο κρατών λαμβάνονται πλέον από τρώικες των πιστωτών, εκπροσώπων μιας συμμαχίας «Αγορών» και ανώτερων τάξεων της «Ευρω-Γερμανίας», με τη διακριτική συμμετοχή-εποπτεία και των ΗΠΑ (δια της επιρροής τους επί του ΔΝΤ).

Το σχέδιο Ανάν και οι Δανειακές Συμβάσεις και τα Μνημόνια είναι κλειστά συστήματα συνεπή προς τον εαυτό τους, που έρχονται, όπως η συνθήκη του Μάαστριχτ, η ευρωπαϊκή συνταγματική συνθήκη, οι νέες ρυθμίσεις στην Ευρώπη εξ αφορμής του χρέους και η «διατλαντική συνθήκη», να εγκαινιάσουν την εποχή του νέου ολοκληρωτισμού και γι' αυτό παρουσιάζουν μεγάλες ομοιότητες στην εσωτερική τους δομή. Αντικαθιστούν την αρχή της Λαϊκής Κυριαρχίας, επί της οποίας θεμελιώνονται τα ευρωπαϊκά συντάγματα μετά τις επαναστάσεις της Αγγλίας και της Γαλλίας, από την «Βασιλεία του Χρήματος» στην περίπτωση της Ευρώπης, από την κυριαρχία των ξένων δικαστών και άλλων αξιωματούχων στην περίπτωση της Κύπρου. Κι επειδή αυτό δεν μπορούν να το ομολογήσουν ακριβώς, το κρύβουν σε εκατοντάδες ή χιλιάδες σελίδες περίπλοκων, ακατανόητων για τον μέσο πολίτη νομικών ρυθμίσεων. (Αν πιστέψουμε ένα δημοσίευμα του περιοδικού Επίκαιρα, τόσο το σχέδιο Ανάν, όσο και οι Δανειακές εκπονήθηκαν από το ίδιο δικηγορικό γραφείο στο Λονδίνο). Η ευρωπαϊκή συνταγματική συνθήκη απερρίφθη στα δημοψηφίσματα της Γαλλίας και της Ολλανδίας, το 2005, για να επανέλθει «από το παράθυρο», μετά την εκλογή Σαρκοζί, όπως ακριβώς κινδυνεύει να γίνει τώρα με το σχέδιο Ανάν.

Η κατά Καρλ Σμιτ δικτατορία που επιβάλλουν αυτά τα κείμενα δικαιολογείται ως κατ' εξαίρεση εξουσία. Το στοιχείο της εξαίρεσης θεμελιώνεται επί του υπέρογκου χρέους στην περίπτωση της Ελλάδας, επί της ανάγκης λήψης αποφάσεων επί αδυναμία συνεννόησης Ελλήνων και Τούρκων στην Κύπρο.

Ο νέο-ολοκληρωτισμός αντανakλάται και στη μέθοδο επιβολής αυτών των κειμένων, ακόμα και στον τρόπο που είναι γραμμένα. Το σχέδιο Ανάν αίφνης περιείχε σχεδόν 10.000 σελίδες περίπλοκου νομικού κειμένου που καλούντο οι ψηφοφόροι να αποφασίσουν με ένα ναι ή ένα όχι αν αποδέχονται!!! Επρόκειτο για μια κοροϊδία της δημοκρατίας και των πολιτών.

Τα ειδικότερα, ζωτικά προβλήματα που έθεσε το σχέδιο Ανάν στον ελληνικό λαό, σε Κύπρο και Ελλάδα, όχι μόνο παραμένουν, δυστυχώς, επίκαιρα, αλλά και απειλούν σήμερα, ακόμα περισσότερο από τότε, την κρατική κυριαρχία και εθνική ανεξαρτησία του ελληνικού λαού, ακόμα και την ίδια την επιβίωσή του στο νησί της Αφροδίτης, όπου κυριάρχησε δημογραφικά και πολιτιστικά από τη δεύτερη

χιλιετία προ Χριστού!

Σήμερα, η παρασιτική και βαθειά προδοτική άρχουσα τάξη και το πολιτικό προσωπικό της Κύπρου ετοιμάζονται να περάσουν, υπό την καθοδήγηση του διεθνούς παράγοντα, από το «κούρεμα των καταθέσεων» στον «αποκεφαλισμό του κράτους». Όπως εμείς οι Ελλαδίτες «ξεχάσαμε» τι έκανε ο Γιώργος Παπανδρέου και τον βγάλαμε Πρωθυπουργό μερικά χρόνια αργότερα, με αποτέλεσμα να μας καταστρέψει, έτσι και οι Κύπριοι «ξέχασαν» ποιος ήταν και τι έκανε ο Νίκος Αναστασιάδης υποστηρίζοντας με φανατισμό το Ναι και εκστρατεύοντας μετά στην Ευρώπη εναντίον της πατρίδας του και τον εξέλεξαν Πρόεδρο (αν και βεβαίως η ευθύνη των πατριωτών μεταξύ των ηγετών της δεξιάς, της ηγεσίας του ΑΚΕΛ και της προηγούμενης ηγεσίας του ΔΗΚΟ είναι επίσης ιστορική, δεν μπορούμε να τα ρίχνουμε όλα στους πολίτες).

Η ίδια η εκλογή Αναστασιάδη αντανακλά τον εκφυλισμό της ελληνικής άρχουσας τάξης, στον οποίο αναφερθήκαμε παραπάνω, αλλά, εν τέλει, και του κυπριακού κοινωνικού σχηματισμού, ένα είδος εθνικής άνοιας που μας κατέστησε ιδανικά θύματα του επελαύνοντος ευρωπαϊκού ολοκληρωτισμού. Τα φαινόμενα αυτά, πιο έντονα στον ελληνικό χώρο, αλλά χαρακτηριστικά μιας ευρύτερης, πανευρωπαϊκής παρακμής, «αντεπανάστασης», θυμίζουν την εποχή που το ένα μετά το άλλο ελληνιστικό βασίλειο παραδιδόταν οικεία βουλήσει (ακριβέστερα βουλήσει των βασιλέων και ολιγαρχών τους) στους Ρωμαίους.

Σήμερα, οι αποικιακές δυνάμεις που θεωρούν πάντα τη Μεσόγειο δική τους θάλασσα (Mare Nostrum) ετοιμάζονται να επιστρέψουν και να διεκδικήσουν το νησί της Αφροδίτης, του οποίου ποτέ δεν αποδέχτηκαν την ανεξαρτησία. Έρχονται πολύ πιο έτοιμες από το 2004, έχοντας εξασφαλίσει τη συμμαχία της ηγεσίας του δήθεν αριστερού, δήθεν αντι-ιμπεριαλιστικού ΑΚΕΛ, δυστυχώς και της Εκκλησίας. Στηρίζονται στο σοκ που προκάλεσε η καταστροφή των κυπριακών τραπεζών, στην αίσθηση αδυναμίας του Κύπριου πολίτη, που επιτείνει η κατάσταση της Ελλάδας. Συνοδεύονται από υψηλοτάτου επιπέδου πρόγραμμα χειραγώγησης του πληθυσμού, ανάλογων προδιαγραφών με αυτά που εφαρμόστηκαν στην ΕΣΣΔ για να προκαλέσουν την «αυτοκτονία» της και στην Ελλάδα για να προκαλέσουν την αποδοχή της καταστροφής-υποδούλωσης των Μνημονίων και Δανειακών.

Πιθανότατα, η ίδια η οικονομική επίθεση κατά της Κύπρου την άνοιξη του 2013 είχε ως κεντρική, βασική της επιδίωξη, να οδηγήσει στο να τους εξαναγκάσει να παραδώσουν το κράτος τους. Το 2004 απείλησαν τους Κυπρίους με σειρά φανταστικών καταστροφών, εάν ψηφίζαν Όχι. Σήμερα, κάτι πολύ πιο σατανικό εφαρμόζεται. Η Κύπρος έχει ήδη καταστραφεί οικονομικά και θα της πουλήσουν

ελπίδα για να την πείσουν να παραδοθεί αφού ήδη της έχουν τσακίσει το ηθικό. Είναι η ίδια η απίστευτη έκταση της προδοσίας που κάνει τους Κύπριους να μην την πιστεύουν, δεδομένης και της τάσης τους να συσπειρώνονται ως ομάδα για να επιβιώσουν (μια τάση εξαιρετικά θετική, αν δεν περιλάβουν στην εθνική ενότητα και τους ηγέτες της προδοσίας!). (Δεν μπορούμε στον χώρο που διαθέτουμε εδώ να αναφερθούμε εκτενώς στο εφαρμοζόμενο ήδη πρόγραμμα χειραγώγησης του πληθυσμού, ώστε να επιλέξει να «αυτοκτονήσει». Έχουμε κατά καιρούς αρθρογραφήσει για το θέμα αυτό στην ελλαδική περίπτωση, ενώ έχουμε συζητήσει ευρύτερα το θέμα της παραπλάνησης και των αυταπατών στο βιβλίο μας «Η Κύπρος σε παγίδα», από τις εκδόσεις Λιβάνη).

Υπάρχει ελπίδα για τους Κυπρίους; Υπάρχει, όχι όμως η ελπίδα στα θαύματα, αλλά η ελπίδα στη δύναμη του αγώνα τους, στην αποφασιστικότητα να κάνουν τα πάντα για να επιβιώσουν πάνω στο νησί κρατώντας το κράτος τους. Απέδειξαν τι μπορούν να κάνουν το 1955-59. Η Αυτοκρατορία χρειάζεται τον στρατηγικό χώρο της Κύπρου – αν επιμένει να καταστρέφει τους Κυπρίους πρέπει να τον αρνηθούν (όπως και οι υδρογονάνθρακες). Πρέπει να σφυρηλατήσουν συμμαχίες με τους υπόλοιπους ευρωπαϊκούς λαούς, τη Ρωσία που αφυπνίζεται, θέλει δεν θέλει, τους υπόλοιπους BRICS.

Μόνο ανόητοι ή άσχετοι μπορούν σήμερα να αποκλείσουν την εξαιρετικά σοβαρή πιθανότητα βραχυπρόθεσμης καταστροφής του κυπριακού κράτους και στη συνέχεια του κυπριακού ελληνισμού. Μια τέτοια καταστροφή, αν τυχόν συμβεί, δεν μπορεί παρά να έχει τεράστια επίπτωση και στην ίδια τη μητροπολιτική Ελλάδα, που ματώνει μετά το 2010, εφαρμόζοντας, υπό την καθοδήγηση του ΔΝΤ, ένα «πρόγραμμα σωτηρίας» που την κατέστρεψε και συνεχίζει να τη καταστρέφει παραδειγματικά, ως δημοκρατία, οικονομία-κοινωνία και έθνος-κράτος.

Η ελλαδική άρχουσα τάξη και το πολιτικό προσωπικό της προσπαθεί ανέκαθεν να «ξεχάσει» το κυπριακό, υποστηρίζοντας ότι η Κύπρος «είναι μακριά» ή ότι δεν μας αφορά. Είναι υποχρεωμένοι να αγνοούν, όσο μπορούν, το κυπριακό, γιατί είναι σε αυτό το θέμα ακριβώς που αποκαλύπτεται μόνιμα, διαχρονικά, η χαρακτηριστική υποτέλεια προς τις ΗΠΑ και άλλες δυνάμεις («διεθνείς νταβατζήδες» του χρήματος και της γεωπολιτικής), αλλά και η ριζική αντίθεση της πολιτικής που της επιβάλλουν οι ξένοι και εκείνη θέλει να εφαρμόζει, προς τα πιο ζωτικά εθνικά, αλλά και κοινωνικά εν τέλει συμφέροντα του ελληνικού λαού.

Όσο περισσότερο όμως προσπαθούν να ξεχάσουν το κυπριακό, τόσο η πραγματικότητα τους εκδικείται, θυμίζοντας και ξαναθυμίζοντάς το. Το κυπριακό υπήρξε βασικός διαμορφωτής των πολιτικών εξελίξεων στην Ελλάδα μετά τον πόλεμο, αλλά και ο λόγος που επιβλήθηκε η δικτατορία της 21ης Απριλίου. Ο

Κωνσταντίνος Καραμανλής το διαπίστωσε στο ίδιο το πετσί του, αφού, μέχρι να κλείσει τα μάτια του, δεν τον εγκατέλειψαν οι κατηγορίες για το «προπατορικό αμάρτημα» της πολιτικής του καριέρας – έγινε Πρωθυπουργός για να «κλείσει» το κυπριακό και κατέληξε να υπογράψει Ζυρίχη και Λονδίνο.

Η προδοσία της Κύπρου από τη χούντα και η μη υπεράσπισή της από την Καραμανλική δεξιά, κατά τις δύο εισβολές του Αττίλα, εισβολές που οργάνωσε και υποστήριξε η Ουάσιγκτων και ορισμένοι σύμμαχοί της διεθνώς, οδήγησαν σε κατάρρευση την κυρίαρχη μετεμφυλιακά ιδεολογία της δεξιάς «εθνοφροσύνης» και οδήγησαν στην άνοδο του ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα («Η Ελλάδα στους Έλληνες», ενότητα κοινωνικού-εθνικού). Εμπεδώθηκε έτσι επί σαράντα χρόνια η πολιτικο-ιδεολογική ηγεμονία της κεντροαριστεράς στην Ελλάδα, έως ότου το ΠΑΣΟΚ υπογράψει την κατάλυση της εθνικής ανεξαρτησίας με τα Μνημόνια και τις Δανειακές, μπαίνοντας στον δρόμο της αυτοκαταστροφής του. Ο τρόπος που θα τοποθετηθούν τώρα οι ελλαδικές πολιτικές δυνάμεις απέναντι στο κυπριακό, μαζί φυσικά και με τη στάση τους απέναντι στους Πιστωτές και το συνεχιζόμενο πρόγραμμα καταστροφής, είναι ένας από τους πιο σημαντικότερους παράγοντες που θα καθορίσουν το ίδιο το ιστορικό τους μέλλον, την ύπαρξή τους! Ιδιαίτερα η Αριστερά καλείται να αποδείξει ότι εξακολουθεί όντως να είναι Αριστερά και δεν έχει περάσει χωρίς να το πει (ηγεσία και ανώτερα στελέχη, όχι ασφαλώς η βάση) με την πλευρά της παγκοσμιοποίησης και του ιμπεριαλισμού.

Από τα στρατηγικότερα σημεία της υψηλίου, ανάμεσα στον κόσμο του Άρη (Μέση Ανατολή) και της Αφροδίτης (Ευρώπη), του πρώτου και του τρίτου κόσμου, στο μεταίχμιο τριών ηπείρων και τριών θρησκειών, το νησί της Κύπρου, γενέθλιος τόπος της «Ευρώπης», μοιάζει «καταδικασμένο» να είναι είτε η αιχμή, είτε η Αχίλλειος πτέρνα του ελληνισμού, αλλά και σημείο συνάντησης ευρωπαϊκής οικονομίας με ευρωπαϊκή γεωπολιτική. Το τι θα γίνει στην μικρή Κύπρο τους ερχόμενους μήνες θα παίξει καθοριστικό ρόλο για το μέλλον και της μητροπολιτικής Ελλάδας («Αν η Κύπρος χαθεί και η Ελλάδα θα χαθεί» είπε κάποτε, ορθώς, ο Ανδρέας Παπανδρέου). Θα επηρεάσει όμως σημαντικά και την τύχη της Ευρώπης στο σύνολό της, την πορεία που θα πάρει τελικά η βαθιά κρίση της Γηραιάς Ηπείρου, κρίση που είναι μόνο στην αρχή της.

Τι πρέπει να γίνει;

Μόνο η έγκαιρη συγκρότηση ενός πανεθνικού μετώπου κοινωνικής και εθνικής σωτηρίας σε Κύπρο και Ελλάδα, με ένα δίκτυο συμμαχιών σε Ευρώπη και εκτός Ευρώπης μπορεί να σώσει τη δημοκρατία και την εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία Κύπρου και Ελλάδας, σταματώντας την επέλαση του νέου ολοκληρωτισμού και δίνοντας τον αγώνα για την κοινωνική και εθνική ανόρθωση

των δύο χωρών.

Όσο οι πολιτικές δυνάμεις στην Κύπρο που αντιτίθενται στο νέο σχέδιο Ανάν δεν αντιλαμβάνονται αυτό και δρουν κάθε μία ξεχωριστά, χωρίς κανένα πνεύμα συνεργασίας, με έντονη ιδιοτέλεια και μικροκομματική διάθεση, τόσο πολλαπλασιάζουν τις πιθανότητες μιας μείζονος εθνικής καταστροφής, χωρίς ιστορικό προηγούμενο στην κυπριακή ιστορία. Τι άραγε εμπόδισε αυτές τις δυνάμεις να κατέβουν από κοινού στις επικείμενες ευρωεκλογές; Γιατί δεν μπορούν να εμφανιστούν ζητώντας, με μια κοινή τους διακήρυξη την παραίτηση ενός Προέδρου που δεν τήρησε καμία από τις δεσμεύσεις του, που έθεσε και εξακολουθεί να θέτει σε θανάσιμο κίνδυνο την πατρίδα του;

Πρέπει όμως να υπογραμμισθεί ότι ο «υπέρ πάντων» αγών της Κύπρου δεν μπορεί να περιορισθεί στο εθνικό θέμα, πρέπει να περιλάβει και ένα σχέδιο αντίστασης στη μετατροπή της Κύπρου σε καταστρεφόμενη αποικία χρέους, γιατί μια τέτοια καταστρεφόμενη αποικία χρέους δεν θα μπορέσει τελικά να αρνηθεί και την παράδοση του σκληρού πυρήνα της κρατικής κυριαρχίας. Θα ήταν βέβαια επίσης πολύ καλύτερα η Λευκωσία να έχει, τριάντα πέντε χρόνια μετά την τουρκική εισβολή του 1974, μια σοβαρή πολιτική πρόταση για λύση του κυπριακού, αντί για τις διζωνικές, δικοινοτικές αρλούμπες με σάλτσα πολιτικής ισότητας, γιατί αν είχε μια τέτοια πρόταση θα της ήταν ευκολότερο να αποφύγει τις πολιτικές πιέσεις. Αλλά βέβαια, η σοβαρότατη κατά τα άλλα αυτή έλλειψη δεν είναι ασφαλώς λόγος αυτοκατάλυσης του υπάρχοντος κυπριακού κράτους!

Χωρίς αυταπάτες για τους υδρογονάνθρακες, χωρίς αυταπάτες για τις αυτοκρατορικές δυνάμεις που επιτίθενται στο νησί, για τους διάφορους περιφερόμενους δήθεν φίλους που δεν είναι παρά φίδια, με μια ευρύτατη αντιολιγαρχική-αντιαυτοκρατορική κοινωνική και εθνική ενότητα, πεπεισμένοι για την ανάγκη πολύ σπουδαίου και δύσκολου αγώνα για την απελευθέρωσή τους, οι Κύπριοι πρέπει να βρουν ένα τρόπο να αναδείξουν μια εθνική ηγεσία και να υποτάξουν και ενεργειακή και εξωτερική πολιτική αφενός στην ανάγκη απελευθέρωσής τους από τα νέα αποικιακά δεσμά του χρέους και της δανειακής, αφετέρου στην ανάγκη αποτροπής μιας νέας «λύσης» τύπου Ανάν

* Συγγραφέας, δημοσιογράφος, συνεργάτης ΕΛ.Κ.Ε.Δ.Α.

ΠΗΓΗ: Hellenic Nexus

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Οι αναγνώστες που τυχόν ενδιαφέρονται για το σχέδιο Ανάν και τις ρυθμίσεις του, μπορούν να συμβουλευθούν το άρθρο του Μίκη Θεοδωράκη »Γιατί ξαναλέμε 'Όχι στο σχέδιο Ανάν«, στην Καθημερινή της 2.5.2004 και τα βιβλία μας

«Αρπαγή της Κύπρου» (Λιβάνης, Αθήνα 2004) και «Κύπρος σε Παγίδα» (Λιβάνης, Αθήνα, 2008).

Πηγή: elkeda.gr